

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Septembris Et Octobris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10262

De S. Thoma Herefordiensi episcopo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77413](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77413)

atrio eius paralytica iacens, atque omnium membrorum officio destituta, cum sancti Leodegarii nomen audisset, sanam se sensit. Id miraculum conspicati sunt, qui illic aderant, mox verò tanta undique confluit multitudo, ut atrium vix sufficeret capiendis hominum turbis.

Paralytica fit sana.

Interea mulier quaedam caeca, ex longinqua regione veniens, cum ad sancti martyris adisset tumultum, lumen recepit. Adolescens quidam, itemque puella à demone vexati, tremebundi eò venerunt, & per vomitum demone una cum sanguine reiecto, curati sunt. Innumera alia per id tempus sancti martyris virtutum signa claruere. Sanabantur caeci, surdi, muti, aridi, claudi, demoniaci.

Cap. 33. Caeca & duo demoniaci curantur.

Porrò in sancti martyris honorem, iubente Ansoaldo pontifice, opera Audulphi Abbatis monasterij, amplissimum extructum est templum, cuius structura alia est, quam ceterarum basilicarum. Eo templo exadificato, idem pontifex votum suum executurus, cum omnibus ecclesiae suae sacerdotibus, multisque proceribus & magna populi caterua eò venit, & cum magnis laudibus sepulture mandavit corpus beatissimi martyris. Quo in loco quotidie cumulantur virtutum insignia in laudem & gloriam Domini nostri Iesu Christi, cui est honor & virtus in secula seculorum, Amen.

Cap. 34. Insigne templum conditur in honorem S. Leodegarii.

VITA S. THOMÆ HEREFORDENSIS IN ANGLIA EPISCOPI, CUIVS AVTHOR FIDE DIGNVS est, licet Anonymus. Stylum ferè mutavit F. Laur. Surius.

SANCTVS Thomas Herefordensis Episcopus, in Britannia maiori, quam nunc Angliam vocant, claris ortus est natalibus, patre Vuilhelmo de Cantilupo, matre Milicenta Comitissa Ebroicensi. In ipsa pueritia puer docilis, aetatem moribus superans, nulli animum voluptati dedit: sed à teneris annis Deum & timere, & colere cepit. Cum enim literarum studijs imbuendus traditus esset, quotidie preces, quas horas Canonicas vocant, dicere, & Missæ interesse solebat. Studiorum autem causa primò ad Academiam Oxoniensem, inde Lutetiam se contulit, ubi Logicæ operam dans, & philosophiæ secreta rimatus, magisterij titulo ornatus est. Postea Oxoniam reuersus, Iuris Pontificij Doctor, & Academiae eius Cancellarius creatus est. Quo in munere prudenter studuit causas discutere, ex æquo & bono ferre sententiam, actiones suas ad virtutis præscriptum componere, morum honestati deditus esse.

Octobris 2. S. Thomæ parentes.

Pietas adhuc pueri.

Porrò cum eius fama increbresceret, quannus inuitus, coactus est esse Henrici tertij Angliæ Regis Cancellarius. Erat nanque sermone verax, consilio prouidus, in sua administranda functione fidelis. Et cum in plerisque honores mutent mores, non in melius quidem, sed in deterius: ille tanto affectus honore, in dies seipso melior fiebat, atque in quibuslibet causis vel negocijs tractandis manus ab omni prorsus munere excussit. Nec propter diuitum superbia tumentium fastum à veritate deflexit, nec propter pauperum abiectionem ab eis aures suas auertit, & misericordiæ atque humanitatis officia negauit.

Fit Cancellarius regis Angliæ.

Postquam autem Henricus Rex desijt esse in viuis, vir sanctus Oxoniam redijt, & ad Theologiæ studia animum appellès, Doctor effectus est. Magnæ sanè in cibo & potu temperantiæ fuit, ita ut nemo vnquam vel domesticus, vel extraneus, eum viderit largioribus siue epulis, siue poculis indulgisse: immò tanta eius erat abstinentia, ut plerunquè cum maiori appetentia à mensa surrexerit, quam ad eam accessisset. Tanta animi pietate & deuotione rebus diuinis intererat, ut intuitum fidem & mores informaret: tanta in Missæ sacrificio lachrymarum ab eius oculis copia manabat, acsi eorum se Christum Dominum in humana carne patientem videret.

Magna cibi & potus parsimonia.

Obtrectationis vitium valde detestabatur, & neque ipse vlli vnquam detrahere voluit, neque ut id ab alio fieret, quantum quidem in ipso erat, permisit. Immò verò si quos audiret obtrectantes, seueriter illos castigauit. Mentis & corporis eius tam fuit rara integritas & mundities, ut Robertus Cantuariensis Archiepiscopus, deinde Portuenfis Episcopus Cardinalis, publicè de eo Oxoniæ dixerit: Ità me Deus adiuet, quem admodum hic homo sic mundus est hodiè, quòd ad corporis & animi castitatem

Insignis animi & corporis castitas.

attinet, vñ eo die, quo natus est. Quòd si quærat aliquis, vñdè id ego sciam, fateor coram Deo, tam purè & apertè me illud legere in vita & cōscientia eius, vt qui à pueritia vsque in præsens, confessiones eius audièrim, quàm possèt quisquam legere in codice optimè scripto, & coram ipso expanso. Spero autem præpotentem Deum, qui hæc tènus eum in hac puritate seruauit, etiam deinceps perpetuò seruaturum.

Corpus ca-
stigat.
Fit Episco-
pus.

Virtutes
eius.

Corpus suum vigilijs & ieiunijs maceravit, aspero cilicio permultis annis secretiùs vsus est. Cùm autem Heresfordensis ecclesia suo esset orbata pastore, omnium votis electus, anno Christi millesimo ducentesimo septuagesimo quinto Episcopum consecratus est. Tum verò longè etiam magis, quàm antea, factus est vigil ad curam, non segnis ad opus, suavis ad mores. Maior tum illi accessit cura pauperum, gestus & sermo humilior, in persecutionibus perferendis animus fortior, ad exequendâ iustitiam censura seuerior, in precibus peruenior spiritus, ad præstâdas elemosynas perfectior benignitas & liberalitas, in proprio castigando corpore maior rigor. Magna laboris instantia in eam incumberebat curam, vt ecclesiæ iura tueretur, & quæ alij sibi præter ius fasque vendicârunt, ab iniustis possessoribus ablata, ecclesiæ restitueret. Ea causa cùm grauis extitisset contentio propter ecclesiæ Heresfordensis iura, Romanum Pontificem adire decreuit, vt ab illo tantis molestijs opportuna remedia impetraret. Eo igitur tam longo & difficili itinere non sine multo labore & corporis sui detrimento suscepto atque confecto, Romam venit, & à Martino Pontifice honorificè acceptus est: rebusque & negocijs, quorû causa eò venerat, præ voto expeditis, dum in patriam redire contendit, morbo oppressus, apud Florentinos iuxta Flascionis montè decessit à vita sexto Nonas Octobris, anno salutis millesimo ducentesimo octogesimo septimo. Interea sex diebus corpus eius exanime asseruabatur, odorè spirâs suauissimum. Deindè caro ab ossibus separata, in ecclesia S. Seueri honorificè sepulta est: ossa verò per tam longinqua terrarû ac maris spatia in Angliam ad sedem eius apportata sunt.

Migrat ad
Dominum.

Ex ossibus
eius manat
multus san-
guis.

Innumera
eius mira-
cula.

Cumque obiit illis venisset Gilbertus de Clara, Comes Glouerniæ, qui ob iura ecclesiæ beatum virum fatigauerat, mox ab eis sanguis copiosissimus manauit, ita vt vasa, in quibus ferebantur, sanguine tincta viderentur. Id Comes ille cernens, timore & horrore concussus, iura omnia ecclesiæ restituit, & ob ea, quæ temerè admiserat, egit pœnitentiam. Porro beatum Episcopum Iohannes Papa XXII. Sanctorum catalogo adscripsit, & sexto Nonas Octobris festum eius solenniter celebrandum instituit. Miracula verò, quæ post obitum eius ad laudem & gloriam nominis sui perpetravit omnipotens Deus, in diuersis codicibus eius loci, vbi sacra eius ossa quiescunt, penè infinita reperi: In quibus fertur sexaginta mortuos excitasse, quadraginta & vnum cæcos illuminasse, quinquaginta duos contractos sanasse, viginti & vnum paralyticos restituisse, cæcis & mutis vigintitribus lumen & vocem reddidisse. In quodam eius loci volumine legi annotata diuersa miracula eius quadringenta, quinque & viginti, in varijs curandis morbis diuinitus declarata: præstante Domino nostro Iesu Christo, cui est honor & gloria in secula seculorum, Amen.

* Henual-
dis

DE DVOBVS *EVVALDIS PRESBYTERIS ET
MARTYRIBVS: EX HISTORIAE ANGLORVM
Venerabilis Bedæ Lib. 5. cap. II.

Octobris.

T autè vidit vir Domini Ecgbertus, quia nec ipse ad prædicandum gentibus venire permittebatur, retentus ob aliam sanctæ Ecclesiæ vtilitatem, de qua oraculo fuerat præmonitus: nec Vuitbertus, illas deueniens in partes, quicquam proficiebat, tentauit adhuc in opus verbi mittere viros sanctos & industrios, in quibus eximius Vuilbrordus presbyterij gradu & merito præfulgebat. Qui cùm illò aduenissent, (Erant autem numero duodecim) diuerentes ad Pipinum Ducem Francorum, gratanter ab illo suscepti sunt: & quia nupèr citeriorem Frisiam, expulso indè Radobo Rege, ceperat, illò eos ad prædicandû misit. Ipse quoque imperiali autoritate iuuans, nè quis prædicantibus quicquam molestiæ inferret, multisque eos, qui fidem suscipere vellent, beneficijs attollens. Vñdè factum est, opitulante gratia diuina, vt multos in breui ab idololatria ad fidem cōuerterent Christi.

S. Vuille-
brordus cū
focijs mit-
titur in Fri-
siam.

Horum